

Αριθμός Απόφασης 253/2016
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Χριστίνα Ζαπάρτα, Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 22^η Σεπτεμβρίου 2016, για να δικάσει την υπ' αριθμό κατάθεσης 1665/464/11-11-2015 αίτηση, με αντικείμενο τον προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρήση υλικών φορέων ήχου και την προσωρινή επιδίκαση απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας υπό την επωνυμία «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», η οποία εδρεύει στον Δήμο Φιλοθέης Αττικής (Λ. Μεσογείων 231) και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου Θεσσαλονίκης Ευαγγελίας Καλουμά (Α.Μ. Δ.Σ.Θ. 10983), που κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία , που εκπροσωπείται νόμιμα και εκμεταλλεύεται ταβέρνα με τον διακριτικό τίτλο στον η οποία εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου Κατερίνης Ελένης Παπαντωνίου (Α.Μ. 355), που κατέθεσε σημείωμα, 2) ο οποίος εκμεταλλεύεται ταβέρνα με τον διακριτικό τίτλο στη 3) , η οποία εκμεταλλεύεται ταβέρνα με τον διακριτικό τίτλο στη , 4) , ο οποίος εκμεταλλεύεται ταβέρνα με τον

διακριτικό τίτλο

στον

5)

η οποία εκμεταλλεύεται ταβέρνα με τον

διακριτικό τίτλο

στη

από τους οποίους

οι μεν 2^{ος} και 3^η παραστάθηκαν στο Δικαστήριο δια, ο δε 4^{ος} και 5^η μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου Κατερίνης Αθανασίου Μαργαρίτη (Α.Μ. 171), που κατέθεσε σημείωμα, 6) ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία

, που εκπροσωπείται νόμιμα και εκμεταλλεύεται ταβέρνα με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην

που δεν εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από πληρεξούσιο δικηγόρο και 7)

καφετερία με τον διακριτικό τίτλο

που βρίσκεται

στον

ο οποίος δεν εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από

πληρεξούσιο δικηγόρο.

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 9-11-2015 αίτησή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμό κατάθεσης 1665/464/11-11-2015 και προσδιορίστηκε για να συζητηθεί στη δικάσιμο της 17-12-2015 και μετά από αναβολές, λόγω της αποχής των δικηγόρων από τα καθήκοντά τους, στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, στη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την εκφώνηση στη σειρά της από το σχετικό έκθεμα, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι της αιτούσας και των παρόντων καθ' ων η αίτηση ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα σημειώματα που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η ερημοδικία οποιουδήποτε διαδίκου στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δεν συνεπάγεται βλαβερές οικονομικές συνέπειες γι' αυτόν, δεδομένου ότι στη διαδικασία αυτή ισχύει το ανακριτικό σύστημα και συνεπώς σε περίπτωση ερημοδικίας διαδίκου αυτός δικάζεται σαν να ήταν παρών. Το δικαστήριο όμως προβαίνει πάντα σε αυτεπάγγελτη έρευνα για τη νομιμότητα και το εμπρόθεσμο της κλήτευσης του απόντος διαδίκου, σε περίπτωση δε που η κλήτευση δεν έγινε καθόλου ή έγινε εκπρόθεσμα ή κατά τρόπο μη

νόμιμο, κηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση της υπόθεσης (βλ. Β. Βαθρακοκόιλη, ΕρμΚΠολΔ, εκδ. 1996, τόμος Δ', σελ. 86, Π. Τζίφρα, Ασφαλ. Μέτρα, εκδ. 1985, σελ. 26). Στην προκειμένη περίπτωση, κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στη σημερινή δικάσιμο της 22-9-2016, κατά την εκφώνηση στη σειρά της από το σχετικό έκθεμα, η έκτη των καθ' ων η αίτηση, ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία , και ο έβδομος των καθ' ων, , δεν εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο και συνεπώς, πρέπει να ερευνηθεί αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο αν αυτοί κλητεύθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα. Από τις προσκομιζόμενες από την αιτούσα υπ' αριθμό 2618^E/12-11-2015 και 2.619^E/12-11-2015 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο , προκύπτει ότι οι άνω κλήθηκαν αντίστοιχα νόμιμα για την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 17-12-2015. Στη δικάσιμο εκείνη οι άνω καθ' ων η αίτηση δεν παραστάθηκαν και η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε, με κοινό αίτημα της πρώτης έως και πέμπτης των καθ' ων, για τη δικάσιμο της 3-3-2016, ακολούθως δε διαδοχικά για τη δικάσιμο της 12-5-2016 και για τη σημερινή δικάσιμο 22-9-2016, λόγω της αποχής των δικηγόρων της αιτούσας και της πρώτης έως και πέμπτης των καθ' ων, σε ουδεμία δε των δικασίμων αυτών η έκτη και ο έβδομος των καθ' ων παραστάθηκαν. Από την έρευνα του φακέλου της δικογραφίας δεν προκύπτει κλήτευση των τελευταίων για τη σημερινή δικάσιμο με κοινοποίηση σε αυτούς του οικείου πρακτικού ή πιστοποιητικού αναβολής, αφού οι προσκομιζόμενες από την αιτούσα υπ' αριθμ. 3.650^E/19-5-2016 και 3.655^E/20-5-2016 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου , από τις οποίες προκύπτει ότι αυτός επέδωσε στους άνω ερημοδικούντες αντίστοιχα πιστό αντίγραφο της κρινόμενης αίτησης, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση αυτής την 17-12-2015, «...η οποία μετά από αναβολές θα συζητηθεί την 22 Σεπτεμβρίου του 2016», δεν αναπληρώνει την απαιτούμενη απόδειξη της αναβολής της συζήτησης της κρινόμενης αίτησης με πράξη ορισμού δικασίμου από το ίδιο το Δικαστήριο. Σημειωτέον ότι, στην διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, που εν προκειμένω εφαρμόζεται κατ' άρθρο 591

ΚΠολΔ, δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής η διάταξη του άρθρου 226 παρ.4 εδ. δ' του ΚΠολΔ, περί μη ανάγκης εκ νέου κλήτευσης λόγω εγγραφής στο πινάκιο και απαιτείται επίδοση του πρακτικού ή πιστοποιητικού αναβολής στους απολειπόμενους διαδίκους για την μετ'αναβολή δικάσιμο, κάτι που δεν συνέβη εν προκειμένω (ad hoc ΕφΑθ 2543/2015 ΤΝΠ Νόμος). Κατόπιν των ανωτέρω και σε εφαρμογή των όσων προαναφέρθηκαν, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της αίτησης ως προς την έκτη και τον έβδομο των καθ' ων.

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου που περιλαμβάνει τα άρθρα 46 έως 53 του ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ίδιου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρήζουν προστασίας, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου (ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ 2011.414, ΕφΘεσ 2178/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Με το εν λόγω άρθρο καθιερώνεται ανεκχώρητο ενοχικό δικαίωμα εύλογης και ενιαίας αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων (φωνογραφημάτων), με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης του δικαιώματος αυτού στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και μετά την

τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 §1 του ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23-12-2010], με την οποία προστέθηκαν στο εν λόγω άρθρο οι §§ 6 και 7, οι οποίες προβλέπουν τη δημιουργία ενός ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που θα εκπροσωπεί όλους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Ρητά δε ορίζεται υπό του νόμου ότι ο εν λόγω ενιαίος οργανισμός, υπό τον όρο της έγκρισής του από το αρμόδιο Υπουργείο, σύμφωνα με το άρθρο 54 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος, και δη κατ' αποκλειστικότητα, να διαπραγματεύεται και συμφωνεί το ύψος της αμοιβής με τους χρήστες και να διεκδικεί δικαστικώς ή εξωδίκως την καταβολή αυτής και να εισπράττει αυτήν. Συγκεκριμένα, στη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002 [ΦΕΚ Α 239/10-10-2002] και τροποποιήθηκε εκ νέου με το άρθρο 46 του Ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23-12-2010] και υπό τον τίτλο «Δικαίωμα εύλογης αμοιβής» ορίζονται τα εξής: «§ 1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες, ύστερα από αίτηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. § 2. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από

την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. § 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. § 6. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη χορήγηση της έγκρισης λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις

των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993. §7. Εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτωσή τους». Από τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010, προκύπτει ότι η αμοιβή που καθιερώνεται με το ανωτέρω άρθρο είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη, μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών - εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι πλέον – δηλαδή, μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010 – και εφόσον λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στην § 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής και μάλιστα να αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Έτσι ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργεί κατά τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 Ν 2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχειρίσεως καταρτίζουν κατάλογο για τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι

οικονομική (βλ. Καλλινίκου, ό.π., αρ. 204, σ. 229). Κατά την ίδια διάταξη, οι πιο πάνω οργανισμοί οφείλουν κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογιών τους να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. Η καταχρηστική άσκηση της δεσπόζουσας θέσης ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς τον προσδιορισμό της αμοιβής για τη χρήση των έργων του ρεπερτορίου του υπόκειται στις διατάξεις του άρθρου 2 του Ν 703/1977 «περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού» και στη διάταξη του άρθρου 82 (πρώην 86) της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι απαγορεύεται η καταχρηστική εκμετάλλευση της μονοπωλιακής ή και μόνον της δεσπόζουσας θέσης με την επιβολή τιμών μη εύλογων (βλ. Κουμάντο, ό.π., σ. 363, Καλλινίκου, ό.π., αρ. 208, σ. 236). Ειδικότερα, στο άρθρο 2 του ν. 703/1977 ορίζονται τα εξής: «Απαγορεύεται η υπό μιας ή περισσότερων επιχειρήσεων καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσποζούσης θέσης αυτών επί του συνόλου ή μέρους της αγοράς της χώρας. Η καταχρηστική αυτή εκμετάλλευση δύναται να συνίσταται ίδια: α) εις τον άμεσον ή έμμεσον εξαναγκασμόν προς καθορισμόν είτε των τιμών αγοράς ή πωλήσεως είτε άλλων μη ευλόγων όρων συναλλαγής, β) εις τον περιορισμόν της παραγωγής, της καταναλώσεως ή της τεχνολογικής αναπτύξεως, επί ζημία των καταναλωτών, γ) εις την εφαρμογήν ανίσων όρων δι' ισοδυνάμους παροχάς, ίδια εις την αδικαιολόγητον άρνησιν πωλήσεων, αγορών ή άλλων συναλλαγών, κατά τρόπον ώστε επιχειρήσεις τινές να τίθενται εις μειονεκτικήν εν τω ανταγωνισμώ θέσιν, δ) εις την εξάρτησιν της συνάψεως συμβάσεων εκ της παρά των αντισυμβαλλομένων αποδοχής προσθέτων παροχών, ή συνάψεως προσθέτων συμβάσεων αι οποίαι, κατά την φύσιν των ή συμφώνως προς τας εμπορικές συνηθείας, δεν συνδέονται μετά του αντικειμένου των συμβάσεων τούτων». Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, διεπόμενοι ως προς τους σκοπούς, την οργάνωση και τη λειτουργία τους από το ν. 2121/1993, είναι δυνατόν ν' αποτελούν, παράλληλα, επιχειρήσεις κατά την έννοια του άρθρου 2 του ν. 703/1977, οπότε, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, εφ' όσον κατέχουν δεσπόζουσα θέση στη σχετική αγορά, απαγορεύεται να προβαίνουν

σε καταχρηστική εκμετάλλευσή της. Τέτοια δε καταχρηστική εκμετάλλευση μπορεί, κατά τις περιστάσεις, να συνιστούν, μεταξύ άλλων, συμπεριφορές των πιο πάνω οργανισμών, οι οποίες, ενόσω δεν μπορούν να δικαιολογηθούν στο πλαίσιο της νόμιμης επιδίωξης των σκοπών τους ή υπερβαίνουν το αναγκαίο προς τούτο μέτρο, παρίστανται ως οφειλόμενες στην ίδια τη δεσπόζουσα θέση τους ενισχύοντάς την (βλ. ΣτΕ 3262/2012 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, ο υπολογισμός της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 § 1β', 58 και 32 § 1 του ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, το οποίο δεν δεσμεύεται από το συντασσόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αμοιβολόγιο (ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010.997, ΕφΑθ 915/2010 ΔΕΕ 2011.306). Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της ευλόγου αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα είναι τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (ν. 2121/1993 και ν. 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση 245/00/6.2.2003 (βλ. Αρμ

2003.1699), αποφαινόμενα επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad den Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω Οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης), με αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείπει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της Οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μετάδοσης φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικούς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται», ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσης, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το ν. 2121/1993. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής (ΕφΘεσ 843/2010 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΘεσ 929/2010 ό.π., ΕφΑθ 915/2010 ό.π.). Οριστικά περί της αμοιβής αυτής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. ΕφΑθ 915/2010, ΕφΘεσ 843/2010 ό.π., ΕφΠειρ 701/2003 ΠειρΝομ 2003.423 που αφορούν οργανισμούς συλλογικής

διαχείρισης). Έτσι, με τη διάταξη του άρθρου 49 § 6 εδ. ε' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010, προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Προς αποφυγή μάλιστα χρόνου μεγάλης αναμονής για τον οριστικό καθορισμό προβλέπει και τη δυνατότητα καθορισμού από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 49 § 6 εδ. δ' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010). Βάσει της τελευταίας αυτής διάταξης, ερμηνευόμενης υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/1993, που έχει θεσπισθεί προκειμένου να αντισταθμίσει τη μείωση της απασχόλησης σε ζωντανές εκπομπές ή δημόσιες εκτελέσεις των πρώτων, αλλά και τη μείωση των πωλήσεων υλικών φορέων εξαιτίας των δημόσιων εκτελέσεων ή της ιδιωτικής αναπαραγωγής που υφίστανται οι δεύτεροι, ενόψει και του γεγονότος ότι δεν προβλέπεται ότι ο χρήστης λαμβάνει κάποια άδεια για τη συγκεκριμένη χρήση (Γ. Κουμάντος, «Πνευματική ιδιοκτησία» 8η έκδοση, σελ. 413. Δ. Καλλινίκου, «Πνευματική ιδιοκτησία και συγγενικά δικαιώματα», σελ. 199. Μ-Θ. Μαρίνος, «Πνευματική ιδιοκτησία», σελ. 262), το δικαστήριο μπορεί να διατάξει στα πλαίσια του άρθρου 728 παρ. 1 περ. ζ' ΚΠολΔ, την προσωρινή επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού. Το συμπέρασμα αυτό συνάγεται σαφώς από το γεγονός ότι η διάταξη προβλέπει τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορισμό της εύλογης αμοιβής, αλλά και τον προσδιορισμό των όρων πληρωμής αυτής, αφού άλλωστε, αυτή δεν θα είχε άλλον δικαιολογητικό λόγο θέσπισής της, αφού από το Ν. 2121/1993 προβλέπεται ότι για την καταβολή της αμοιβής αποφαινεται οριστικά το αρμόδιο δικαστήριο (βλ. ΜΠρΣερ 602/2013 και ΜΠρΘεσ 26713/2013 προσκομιζόμενες από την αιτούσα). Το ποσό της κατά τα παραπάνω προσωρινής επιδίκασης δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, αφού η περίπτωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στις εξαιρέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 729 ΚΠολΔ

(βλ ΠΠρΑ03318/1998 ΔΕΕ 1999.403, ΜΠρΡοδ 606/1999 ΔΕΕ 1999.869, ΜΠρΧίου 118/1998 ΔΕΕ 1999.593, ΜΠρΘεσ 13557/2004, ΜΠρΘεσ 14115/2004, ΜΠρΘεσ 13960/2004, ΜΠρΘεσ 12368/2004, ΜΠρΘ 12188/2004, ΜΠρΘ 10673/2004 αδημ., βλ αντιθ. περί μη δυνατότητας προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής, ΜΠρΤρικ 1250/2002 αδημ.). Σημειωτέον, ότι για τον προσωρινό προσδιορισμό και επιδίκαση εύλογης αμοιβής δεν απαιτείται η αναφορά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου, διότι δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που σκοπεί στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά μέτρο που σκοπεί την ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕφΘεσ 259/2010 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179). Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη άρθρου 49 § 6 εδ. στ' του ν. 2121/1993 όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του άρθρου 46 § 1 του ν. 3905/2010 «για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 ν. 2121/1993» και ως εκ τούτου ισχύουν και για το νεοδημιουργηθέντα ενιαίο οργανισμό διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 ν. 2121/1993, τεκμήρια νομιμοποίησης και αντιπροσώπευσης, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (γενικότερα για το ζήτημα βλ. σχετικά: Γεωργίου Κουμάντου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 8η έκδοση 2002, σελ. 359- 378 και 380 επ., Μιχαήλ-Θεοδώρου Μαρίνου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 2000, σελ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη, «Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών», 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, «Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα», 1994, σελ. 158 επ., 164). Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λπ. (ΕφΘεσ 843/2010, ΜΠρΘεσ 25197/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ - βλ. Γ. Κουμάντο, όπ.π., σελ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο) «διευκόλυνε» τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με δικονομικά

προνόμια, τα οποία απολαμβάνει πλέον και ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Έτσι από τη διάταξη της § 2 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 46 ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010] προκύπτει ότι ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού τεκμαίρεται ότι έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα διαχείρισης όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτόν οι σχετικές εξουσίες και επίσης τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να ενεργεί πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του όνομα. Αρκεί δε η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά (ΕφΘεσ 843/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΜΠρΚοζ 284/2011 και σημείωμα Κων. Κυπρούλη ΔΙΜΕΕ 2011.376, ΜΠρΘεσ 25197/2008 ΝΟΜΟΣ). Το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή τεκμήριο είναι μαχητό, αφού σύμφωνα με τη διάταξη της § 4 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, «Αν αμφισβητηθεί από το δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, που περιεχόταν στη δήλωση της § 2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή, ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη και ιδίως να παρέμβει στη σχετική δίκη». Περαιτέρω, είναι δυνατόν ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζεται συγγενικά δικαιώματα με σκοπό την είσπραξη της εκ του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτόν οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 § 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις

συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ. Μαρίνο «Πνευματική ιδιοκτησία» σελ. 302-303) και οι τελευταίοι αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική αμοιβή και για τους αλλοδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι τους αλλοδαπούς εκτελεστές, μουσικούς, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά

προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010.997, ΜΠρΘεσ 25197/2008 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με την υπό κρίση αίτησή της η αιτούσα αστική μη κερδοσκοπική εταιρία ισχυρίζεται ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί νόμιμα και λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, με μοναδικούς εταίρους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου, ή ήχου και εικόνας, με το διακριτικό τίτλο «GEA – GRAMMO», των τραγουδιστών – ερμηνευτών, με το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», και των μουσικών, με το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», με αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ άλλων, την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 Ν. 2121/1993 στους δικαιούχους, Έλληνες και αλλοδαπούς. Ότι τα μέλη της, ως εκπροσωπώντας τους δικαιούχους μέχρι τη σύσταση της ίδιας, συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56§3 ν. 2121/93, τόσο αυτά όσο και η αιτούσα γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευση του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και οι καθ' ων η αίτηση, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους, πλην όμως οι τελευταίοι, οι οποίοι διατηρούν και εκμεταλλεύονται, λειτουργώντας καθ' όλη τη διάρκεια των επίδικων ετών, η μεν πρώτη επιχείρηση ταβέρνας εμβαδού 140 τ.μ., με το διακριτικό τίτλο στον ο δεύτερος επιχείρηση ταβέρνας εμβαδού 200 τ.μ. με το διακριτικό τίτλο στη , η τρίτη επιχείρηση ταβέρνας, εμβαδού 200 τ.μ.

με το διακριτικό τίτλο στη ο τέταρτος
επιχείρηση ταβέρνας εμβαδού 100 τ.μ. με το διακριτικό τίτλο
στον και η πέμπτη επιχείρηση ταβέρνας
εμβαδού 80 τ.μ. με το διακριτικό τίτλο στη,
παρόλο που χρησιμοποιούν το ενδεικτικά αναφερόμενο μουσικό ρεπερτόριο
(μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών της αιτούσας,
που είναι χρήσιμο για τη λειτουργία των εν λόγω επιχειρήσεών τους,
αρνούνται να συμπράξουν στον καθορισμό και την καταβολή της ως άνω
εύλογης αμοιβής τους. Με βάση το ανωτέρω ιστορικό και επικαλούμενη
επείγουσα περίπτωση, ζητεί α) να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας
αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησαν οι καθ' ων,
μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στα προαναφερθέντα
καταστήματά τους για τα έτη 2011 έως και 2015 στο ποσό των 200,00 ευρώ
ανά έτος, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ στα άνω ποσά, για καθέναν από
τους πρώτη, δεύτερο και τρίτη των καθ' ων η αίτηση και στο ποσό των 150,00
ευρώ ανά έτος, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ στα άνω ποσά, για καθέναν
από τους τέταρτο και πέμπτη των καθ' ων η αίτηση, β) να υποχρεωθούν οι
άνω καθ' ων να της καταβάλουν προσωρινά το ήμισυ των αιτουμένων ποσών
με το νόμιμο τόκο από 1-1-2012 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2011, από
1-1-2013 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2012, από 1-1-2014 για την εύλογη
αμοιβή του έτους 2013 και από 1-1-2015 για την εύλογη αμοιβή του έτους
2014, άλλως επικουρικώς από την επίδοση της αίτησης μέχρι την εξόφληση,
γ) να υποχρεωθούν αυτοί να προσκομίσουν στην αιτούσα καταλόγους με τους
τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησαν κατά τα ανωτέρω
έτη, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους
και δ) να καταδικαστούν οι τελευταίοι στην πληρωμή των δικαστικών της
εξόδων. Με το περιεχόμενο και τα αιτήματα αυτά η κρινόμενη αίτηση
παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το
οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρ. 686 επ., 22 ΚΠολΔ, 49
παρ. 1 ν. 2121/1993, όπως τροποπ. με άρθ. 81 του ν. 3057/2002, και άρθ. 46
του ν. 3905/2010), κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων
(άρθρ. 686 επ. ΚΠολΔ). Είναι ορισμένη, σύμφωνα με όσα έχουν ήδη εκτεθεί

στη μείζονα πρόταση, απορριπτομένων των αντίθετων αιτιάσεων των καθ' ων, καθόσον εκτίθενται στο δικόγραφο της όλα τα αναγκαία για τη θεμελίωση του δικαιώματος της αιτούσας στοιχεία, συγκεκριμένα δε εκτίθεται, μεταξύ άλλων, και ότι τα μέλη της κατήρτισαν από κοινού ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό, σύμφωνα με το άρθρο 56§3 ν. 2121/1993, τόσο τα ίδια όσο και η αιτούσα, καλώντας τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους, στους οποίους ανήκουν και καθ' ων η αίτηση, οι οποίοι διατηρούν και εκμεταλλεύονται καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος, όπου γίνεται η χρήση μουσικού ρεπερτορίου, που είναι χρήσιμη για τη λειτουργία τους, με συγκεκριμένη μάλιστα αναφορά των κριτηρίων με βάση τα οποία συντάχθηκε το εν λόγω αμοιβολόγιο για την καθορισμό της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όσο και της υπαγωγής των επιχειρήσεων των καθ' ων στις καθοριζόμενες εκεί κατηγορίες, καθώς επίσης αναφέρεται η άρνηση των τελευταίων να συμπράξουν στον καθορισμό και την καταβολή της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρά την γενόμενη γνωστοποίηση με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες και την πρόσκληση των χρηστών δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας, χωρίς ν' απαιτείται για την πληρότητά της η ειδικότερη αναφορά της ημερομηνίας της επίσκεψης των εκπροσώπων της αιτούσας στα καταστήματά τους για τη διενέργεια του ελέγχου περί της χρήσης του εν λόγω μουσικού ρεπερτορίου ούτε και η απαρίθμηση των συγκεκριμένων έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια, καθώς αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά τους. Επίσης και ο ισχυρισμός τους ότι συντρέχει επίσης λόγος αοριστίας του δικογράφου της συνιστάμενος στην παράλειψη της αιτούσας να επικαλεσθεί επείγουσα περίπτωση ή επικείμενο κίνδυνο που να δικαιολογεί τον προσωρινό καθορισμό της αιτούμενης αμοιβής, τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθόσον, κατά τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη, δεν πρόκειται εν προκειμένω για λήψη ασφαλιστικού μέτρου οπότε θα ήταν αναγκαία η επίκληση των ως άνω προϋποθέσεων, αλλά για εκδίκαση κατά νομοθετική επίταγή με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Είναι δε και νόμιμη, στηριζόμενη στις αναφερόμενες στη μείζονα πρόταση διατάξεις,

καθώς και σ' αυτές των άρθρων 346, 74, 450 παρ. 2, 728 παρ. 1 περ. ζ', 729, 731, 732, 176 ΚΠολΔ, 901 επ. ΑΚ, πλην του παρεπόμενου αιτήματος για την καταβολή τόκων για χρονικό διάστημα προγενέστερο της επίδοσης της αίτησης, καθώς δεν επικαλείται η αιτούσα συγκεκριμένη όχληση των καθ' ων για την καταβολή των ποσών, ενώ όσον αφορά το ποσό που αντιστοιχεί στο νόμιμο Φ.Π.Α, η περί τοκοδοσίας υποχρέωση γεννάται από τη στιγμή της καταβολής της εύλογης αμοιβής και εκδόσεως της σχετικής προς τούτο απόδειξης από τους αιτούντες (ΑΠ 80/1999 αδημ, ΕφΑΘ 8884/2003 ΕλλΔνη 45.1102, ΕφΑΘ 9411/2000 αδημ., ΜΠρΛαμ 79/2015 ΤΝΠ Νόμος) και πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων

και που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τμε επιμέλεια της αιτούσας και του δευτέρου έως και πέμπτης των καθ' ων αντίστοιχα (η πρώτη των καθ' ων δεν πρότεινε την εξέταση μάρτυρα) και από όλα τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Δυνάμει του από 28-9-2011 ιδιωτικού συμφωνητικού, που δημοσιεύτηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/6-10-2011, οι μη κερδοσκοπικοί συνεταιρισμοί περιορισμένης ευθύνης με τις επωνυμίες «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ Ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», «ΕΡΑΤΩ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ – ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» και «ΑΠΟΛΛΩΝ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε», συνέστησαν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων με την επωνυμία «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», δηλαδή την αιτούσα, με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993.

Τούτο δε πιστοποιείται και με την υπ' αριθ. πρωτ. 16237/31-1-2011 βεβαίωση του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Η σύσταση και λειτουργία της εγκρίθηκε δυνάμει της υπ' αριθ. ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/687/124043 απόφασης του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, η οποία επίσης δημοσιεύθηκε νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Β' 3245/30-12-2011), το οποίο και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, τον αριθμό των καλλιτεχνών που έχουν αναθέσει στους ως άνω οργανισμούς τη διαχείριση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού τους (άρθρο 54 παρ. 5). Όλοι οι ανωτέρω μη κερδοσκοπικοί οργανισμοί περιορισμένης ευθύνης, μέλη της αιτούσας, ανέθεσαν την άσκηση όλων ανεξαιρέτως των εξουσιών και δικαιωμάτων τους σχετικά με την είσπραξη της αμοιβής τους για όλο το χρόνο λειτουργίας του, ο οποίος ορίστηκε έως την 28-9-2014, με πρόβλεψη αυτοδίκαιης παράτασης για άλλα τρία κάθε φορά έτη, εφόσον δεν υπάρξει έως έξι μήνες πριν τη λήψη ή παράταση έγγραφη άρνηση του εταίρου του, με εξαίρεση μόνον τις εκκρεμείς δίκες που έχουν ανοιγεί από τα μέλη αυτά κατά την ίδρυσή του, οι οποίες συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους μέχρι την αμετάκλητη περάτωσή τους (άρθρο 49 παρ. 7 του Ν. 2121/1993, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 46 παρ. 1 του Ν. 3905/2010). Συνεπώς, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, τεκμαίρεται, εν προκειμένω, ότι η αιτούσα νομιμοποιείται στην άσκηση της ένδικης αίτησης για τη διαχείριση και προστασία των εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα των μελών της, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη, δοθέντος ότι αυτή δηλώνει πως έχει την σχετική προς τούτο εξουσία, ενώ ουδόλως πιθανολογήθηκε το αντίθετο. Περαιτέρω, τα άνω μέλη της αιτούσας, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων για το σύνολο του ρεπερτορίου τους, ιδρύθηκαν σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 – 57 Ν. 2121/1993 και η λειτουργία καθενός από αυτούς εγκρίθηκε αντιστοίχως με τις με αριθμούς 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού

Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (Φ.Ε.Κ. 1164/30-12-1997, τεύχος Β), ενώ και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Με την ιδιότητά τους αυτή είχαν ήδη, πριν από τη σύσταση της αιτούσας, καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών για την εύλογη αμοιβή των μελών τους και έχουν προβεί σε κάθε επιβαλλόμενη εξώδικη ή δικαστική ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων τους. Ακόμη αυτοί, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον ιταλικό «SCF», το γερμανικό «GVL», το γαλλικό «SCPP», το βρετανικό «PPL», τον ελβετικό «Swiss Perform», τον ουγγρικό «EJI», τον ισπανικό «AIE», το σουηδικό «SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», το λιθουανικό «AGATA», το ρωσικό «Vois», το βραζιλιάνικο «Abramus», τον κροατικό «Huzip», το φινλανδικό «GRAMEX RY», τον ολλανδικό «SENA», το σουηδικό «RPA» κ.λ.π., αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν στην είσπραξη της ενιαίας και εύλογης αμοιβής για τη δημόσια μετάδοση του ρεπερτορίου των μελών τους. Ακόμη, οι τέσσερις εκ των ιδρυτικών μελών του «GRAMMO», δηλαδή οι εταιρίες «MINOS –EMI A.E.», «UNIVERSAL MUSIC A.E.», «WARNER MUSIC A.E.» και «SONY MUSIC A.E.» είναι οι εδρεύουσες στην Ελλάδα θυγατρικές επιχειρήσεις των πολυεθνικών εταιριών «EMY», «UNIVERSAL», «WARNER» και «SONY», παραγωγών των υλικών φορέων ήχου αλλοδαπού ρεπερτορίου, που ανήκουν στην ίδια μητρική εταιρία, και αποτελούν μία οικονομική ενότητα με τις μητρικές εταιρίες, οι οποίες (μητρικές) ανήκουν στον ομώνυμο πολυεθνικό όμιλο, συνδεδεμένες μεταξύ τους μέσω της υπογραφής σειράς συμβάσεων εκμετάλλευσης υπό τον τίτλο «Matrix Exchange Agreements – MEA Agreements», βάσει των οποίων ρητώς εξουσιοδοτούν τις μητρικές εταιρίες να διαχειρίζονται το εθνικό (της θυγατρικής) ρεπερτόριο και να προστατεύουν και να εισπράττουν τα δικαιώματα της θυγατρικής σε διεθνές επίπεδο, με αποτέλεσμα η κάθε μητρική εταιρία να αποκτά όλα τα δικαιώματα των θυγατρικών της ανά τον κόσμο. Στη συνέχεια, με κάθε MEA Agreement η εκάστοτε μητρική εταιρία

παραχωρεί στην εδρεύουσα στην Ελλάδα θυγατρική της εταιρία της διαχείριση και προστασία των δικαιωμάτων δημόσιας εκτέλεσης και ραδιοφωνικής μετάδοσης όλων ανεξαιρέτως των φωνογραφημάτων της, δηλαδή του ρεπερτορίου του ομίλου που πραγματοποιείται στην Ελλάδα. Κατά τον τρόπο αυτό τα ιδρυτικά μέλη του «GRAMMO», δηλαδή οι εταιρίες «MINOS –EMI A.E.», «UNIVERSAL MUSIC A.E.», «WARNER MUSIC A.E.» και «SONY MUSIC A.E.» είναι δικαιούχοι είσπραξης της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη δημόσια εκτέλεση στην Ελλάδα όλων ανεξαιρέτως των φωνογραφημάτων του ομίλου, όπου καθεμία από αυτές ανήκει, δηλαδή των ομίλων «Emi International Services Limited», «UMG Recordingw Services Inc.», «Cerrere Music» και «BMG Music International» αντίστοιχα, δυνάμει των από 1-6-2003, 1-1-2006, 1-7-1992 και 1-1-2005 συμβάσεων που συνήφθησαν αντίστοιχα μεταξύ τους. Εξάλλου, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη, στις προαναφερόμενες πράξεις νομιμοποιούνται να προβαίνουν τα μέλη της αιτούσας και άρα η τελευταία, και βάσει των διατάξεων της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», που κυρώθηκε με το ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Τα μέλη της αιτούσας κατήρτισαν από κοινού ενιαίο και κοινό αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό, σύμφωνα με το άρθρο 56§3 ν. 2121/1993, δημοσιεύοντας το σε πανελλήνιας κυκλοφορίας εφημερίδες και συγκεκριμένα στις εφημερίδες «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» στο φύλλο 02-05-2003, «ΑΥΓΗ» στο φύλλο 06-06-2003 και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» στο φύλλο 02-05-2003, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους, ενώ το ίδιο αμοιβολόγιο δημοσίευσε και η αιτούσα, ως ενιαίος οργανισμός, στις εφημερίδες «ΑΥΓΗ» στο φύλλο της 20-04-2012, «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» στο φύλλο της 19-04-2012 και «ΚΕΡΔΟΣ» (οικονομική) στο φύλλο 20-04-2012. Εν συνεχεία, η αιτούσα δημοσίευσε το τροποποιημένο αμοιβολόγιό της στις εφημερίδες «ΑΥΓΗ» στο φύλλο της 6-05-2015, «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» στο φύλλο της 18-06-2015 και

2011, 2012, 2013, 2014 και 2015, σε κάθε δε περίπτωση ο δεύτερος έως και η πέμπτη των καθ' ων για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των επτά (7) συνολικά μηνών εντός των ετών αυτών, ενόψει της κατάθεσης της μάρτυρος, που εξετάστηκε με επιμέλεια των τελευταίων ότι το χειμώνα λειτουργούσαν κυρίως τα Σαββατοκύριακα και τις εορτές. Κατά τη χρονική αυτή διάρκεια της λειτουργίας των καταστημάτων τους, όλοι οι καθ' ων η αίτηση χρησιμοποιούσαν καθημερινά ελληνική κυρίως και ξένη μουσική, όπως σαφώς κατέθεσε ο μάρτυρας απόδειξης, που επισκέφτηκε τα άνω καταστήματα κατά το έτος 2015, γνωρίζει δε και από τον πρώην συνάδελφό του ο οποίος διενεργούσε ελέγχους στα άνω καταστήματα, κατά τα προηγούμενα έτη, μία – δύο φορές κατ' έτος. Η μουσική είναι χρήσιμη για τη λειτουργία των επιχειρήσεων των καθ' ων, αφού καθιστά πιο ευχάριστη την ψυχαγωγία των πελατών στο κατάστημα, συντελώντας ως επιβοηθητικός παράγοντας στην εκεί παραμονή τους, με επακόλουθο την αύξηση των εσόδων των άνω επιχειρήσεων. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι οι καθ' ων, μολονότι χρησιμοποιούσαν κατά τη διάρκεια των ως άνω ετών το ενδεικτικά αναφερόμενο στην υπό κρίση αίτηση μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των μη κερδοσκοπικών συνεταιρισμών περιορισμένης ευθύνης – μελών της αιτούσας και οχλήθηκαν σχετικά από τον υπάλληλο της τελευταίας δεν προσήλθαν προς διαπραγμάτευση με τους προαναφερόμενους ή, μετά τη σύστασή της, με την ίδια την αιτούσα, ενώ μπορούσαν να πράξουν τούτο και μάλιστα εκμεταλλευόμενοι το σχετικό αμοιβολόγιο που καταρτίστηκε κατόπιν σχετικού ιδιωτικού συμφωνητικού, που συνήφθη μεταξύ της αιτούσας και της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εστιατορικών & Συναφών Επαγγελματιών (Π.Ο.Ε.Σ.Ε.) και καθορίζει προνομιακές αμοιβές για τα μέλη της, στα οποία οι καθ' ων εντάσσονται. Εξάλλου, περί της όχλησης όλων των καθ' ων εκ μέρους της αιτούσας και μάλιστα σε συγκεκριμένες ημερομηνίες, σαφώς κατέθεσε ο μάρτυρας της τελευταίας, αναφέροντας ότι ο ίδιος επισκέφθηκε α) την ταβέρνα, που λειτουργεί η πρώτη των καθ' ων στις 11-6-2015, ενημερώνοντας σχετικά το νόμιμο εκπρόσωπό αυτής, τον οποίο όχλησε και τηλεφωνικώς 15 ημέρες έως έναν μήνα μετά την άνω

επίσκεψή του, β) την ψαροταβέρνα που λειτουργεί ο δεύτερος των καθ' ων, με τον οποίο μίλησε προσωπικά στις 2-6-2015 και ο ίδιος του απάντησε πως πληρώνει την ΑΕΠΙ και ότι θα καλέσει αυτός την αιτούσα και γ) την ψαροταβέρνα που λειτουργεί ο τέταρτος των καθ' ων, στις 2-6-2015, ο οποίος ήταν τελείως αρνητικός για την καταβολή της αμοιβής στην αιτούσα, επικαλούμενος μάλιστα ότι πρόκειται να βγει σε σύνταξη. Ο ίδιος μάρτυρας, εξάλλου, κατέθεσε ότι ο πρώην συνάδελφός του επισκέφτηκε την ψαροταβέρνα της τρίτης των καθ' ων, στις 2-6-2015, όπου ενημέρωσε το σύζυγό της, ενώ και σε παλιότερες επισκέψεις του εκεί η ίδια απαντούσε ότι πληρώνει την ΑΕΠΙ, ενώ την ψαροταβέρνα της πέμπτης των καθ' ων, επισκέφτηκε ο συνάδελφός του

τον οποίο η τελευταία έδωσε, σε νέα δε τηλεφωνική του όχληση αυτή τον εξύβρισε και του έκλεισε το τηλέφωνο. Ως εκ τούτου, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη μείζονα σκέψη, εφόσον οι καθ' ων δεν προσήλθαν προς διαπραγμάτευση και σύναψη συμφωνίας για το ύψος της νόμιμης αμοιβής που νομιμοποιείται να εισπράξει η αιτούσα για λογαριασμό των μελών της – δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους από τους καθ' ων, αλλά πλήρως αδιαφόρησαν προς τούτο, αρνούμενοι την καταβολή οποιασδήποτε αμοιβής, υποχρεούνται να καταβάλουν στην αιτούσα την εύλογη αμοιβή που θα καθοριστεί σε ορισμένο ποσό ανά έτος, το οποίο θα είναι ενιαίο για όλους τους δικαιούχους μέλη της και εύλογο, με βάση τα συνταχθέντα από την αιτούσα και τα μέλη της αμοιβολόγια, τα οποία αποτελούν την εκτίμηση των τελευταίων για το ύψος της και τη διαπραγματευτική βάση προσέγγισης των υπόχρεων χρηστών υλικών φορέων ήχου, είναι δε προφανές ότι δεν δεσμεύουν το Δικαστήριο, μπορούν όμως να αποτελέσουν τη βάση της κρίσης του, εφόσον οι εν γένει περιστάσεις συνηγορούν προς τούτο. Με βάση τα παραπάνω, λαμβανομένων υπόψη τη συμβολή των δικαιούχων (παραγωγών υλικών φορέων ήχου, μουσικών, τραγουδιστών) στη λειτουργία των επιχειρήσεων των καθ' ων από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων των τελευταίων, τη δαπάνη που θα αναλάμβαναν οι καθ' ων η

αίτηση, αν, αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες ερμηνείες των ως άνω δικαιούχων, χρησιμοποιούσαν ζωντανή ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστών, το χρόνο χρήσης των άνω συγγενικών δικαιωμάτων από τους καθ' ων – που δεν πιθανολογήθηκε ότι γίνεται καθημερινή βάση κατά τους χειμερινούς μήνες (ενόψει της τοποθεσίας των επιχειρήσεών τους σε παραθαλάσσιες περιοχές του και της κατάθεσης της μάρτυρος), αλλά σε κάθε περίπτωση για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των επτά (7) συνολικά μηνών εντός των επίδικων ετών – καθώς την επιφάνεια των στεγασμένων χώρων των καταστημάτων τους, πιθανολογείται ότι η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλουν οι καθ' ων στην αιτούσα για τη χρήση των υλικών φορέων ήχου στα καταστήματά τους ανέρχεται για τη μεν πρώτη, δεύτερο και τρίτη των καθ' ων, οι οποίοι διατηρούν ταβέρνες εμβαδού από 101 έως 200 τ.μ. σε παραθαλάσσιες περιοχές του στο ποσό των 160,00 ευρώ ετησίως, πλέον νομίμου ΦΠΑ, για τον δε τέταρτο και πέμπτη, οι οποίοι διατηρούν καταστήματα εμβαδού από 51 έως 100 τ.μ. σε παραθαλάσσιες περιοχές του στο ποσό των 120,00 ευρώ ετησίως, πλέον νομίμου ΦΠΑ. Ακόμη, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση να επιδικασθεί στην αιτούσα προσωρινά το ήμισυ από το ως άνω ποσό της εύλογης αμοιβής που αναλογεί στους δικαιούχους για τα επίδικα έτη, δηλαδή, το ποσό των 400,00 ευρώ, που αντιστοιχεί σε καθένα από τους πρώτη, δεύτερο και τρίτη των καθ' ων για τα επίδικα έτη 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015 ($160,00 \text{ ευρώ} \times 5 \text{ έτη} = 800,00 \text{ ευρώ} : 2$) και το ποσό των 300,00 ευρώ, που αντιστοιχεί σε καθένα από τους τέταρτο και πέμπτη των καθ' ων για τα επίδικα έτη 2011, 2012, 2013, 2015 και 2015 ($120,00 \text{ ευρώ} \times 5 \text{ έτη} = 600,00 \text{ ευρώ} : 2$), όλα δε τα ανωτέρω ποσά με το νόμιμο τόκο, όσον αφορά το ποσό της εύλογης αμοιβής από την επομένη της επίδοσης της αίτησης, όσον αφορά δε τα ποσά που αντιστοιχούν σε ΦΠΑ από την επομένη της έκδοσης εξοφλητικής απόδειξης μέχρι την εξόφληση, για την κάλυψη άμεσων και μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν σε αυτό το έσοδο για τη συντήρησή τους, λαμβανομένου υπόψη ότι οι καθ' ων έχουν ήδη αποκομίσει κατά τα άνω χρονικά διαστήματα οικονομικά οφέλη

από τη χρήση των έργων τους. Τέλος, πρέπει να υποχρεωθούν οι καθ' ων να προσκομίσουν στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα ανωτέρω έτη, για να καταστεί δυνατή η διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων. Επομένως, πρέπει η αίτηση να γίνει εν μέρει δεκτή και ουσία βάσιμη και να καταδικαστούν ο πρώτος έως και η πέμπτη των καθ' ων στην πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων της αιτούσας (άρθρα 178, 180 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), ανάλογα με την έκταση της ήττας τους, όπως ειδικότερα ορίζονται στο διατακτικό.

ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΚΗΡΥΣΣΕΙ απαράδεκτη τη συζήτηση της αίτησης ως προς την έκτη και τον έβδομο των καθ' ων.

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση ως προς τους πρώτη έως και πέμπτη των καθ' ων.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που οφείλουν να καταβάλουν στην αιτούσα για την εκ μέρους τους χρήση των υλικών φορέων ήχου στα καταστήματά τους για τα επίδικα έτη 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015 η μεν πρώτη, ο δεύτερος και η τρίτη των καθ' ων στο ποσό των εκατόν εξήντα (160,00) ευρώ ετησίως, πλέον νομίμου ΦΠΑ, ο δε τέταρτος και η πέμπτη των καθ' ων στο ποσό των εκατόν είκοσι (120,00) ευρώ ετησίως, πλέον νομίμου ΦΠΑ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους άνω καθ' ων η αίτηση να καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ της ως άνω προσδιορισθείσας για το σύνολο του ενδίκου χρόνου εύλογης αμοιβής που αναλογεί σ' αυτήν και συγκεκριμένα, η μεν πρώτη, ο δεύτερος και η τρίτη των καθ' ων το ποσό των 400,00 ευρώ ο καθένας, πλέον του ήμισυ του αναλογούντος ΦΠΑ, ο δε τέταρτος και η πέμπτη των καθ' ων το ποσό των 300,00 ευρώ ο καθένας, πλέον του ήμισυ του αναλογούντος ΦΠΑ, τα ανωτέρω δε ποσά με το νόμιμο τόκο όσον αφορά το ποσό της εύλογης αμοιβής από την επομένη της επίδοσης της αίτησης, όσον αφορά δε τα ποσά που αντιστοιχούν σε ΦΠΑ από την επομένη της έκδοσης εξοφλητικής απόδειξης μέχρι την εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους άνω καθ' ων η αίτηση να παραδώσουν στην αιτούσα καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου που παρουσίασαν στις αναφερόμενες στο σκεπτικό επιχειρήσεις τους κατά τα προαναφερόμενα έτη.

ΟΡΙΖΕΙ προθεσμία για την άσκηση τακτικής αγωγής χρονικό διάστημα τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση της παρούσας.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους τελευταίους στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, τα οποία ορίζει σε τριακόσια είκοσι (320,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου στην σ' έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στις 20 Οκτωβρίου 2016, απόντων των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους, με την παρουσία και της Γραμματέα Ευαγγελίας Ρουμελιώτου.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
11

ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ
~~ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ~~
19/1/2017
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΗΜΟΥ

